

Velmi dobří lidé

Humorné příběhy slastí života se nevzdávajícího vozičkáře

Jako zkušený vozičkář už velmi dobře vím, že když napadne v Praze několik centimetrů sněhu, tak mám sedět na vozičku doma. Ono se to pěkně řekne, ale problémy, které vás potkají, o sněhu lautr nic nevědí. Musím je rychle řešit.

Potřeboval jsem klíč pro asistenční službu a vyřídil si další pravidelné placení na SIPU. Poprvé za tři roky, co bydlím v Řepích, jsem jel na poštu tu jednu stanicí z Blatín tramvají. Chodníky z Vondroušovy ulice k zastávce byly pěkně upravené a slušně sjízdné. Na zastávce tramvají jsem se slušně bořil do ušlapaného sněhu. Měl jsem co dělat, abych se přes neudržované nástupiště do mé bezbariérové tramvaje vůbec doplazel. Na Slánské to bylo nemlich stejné. Horší byla má samostatná jízda po nástupišti do kopce. Pak fofry přes přechod, na poštu do teplicka. To dopoledne bylo jen minus šest!

Čekal mě ale horor – cesta z pošty nahoru kolem lékárny Dr. Maxe, kolem pobočky ČSOB k panu Hallerovi pro ten potřebný nový klíč. Že by ten neuklizený úsek nikomu nepatřil? To se mi nechťelo věřit. Čemu jsem ale věřit musel, byly

tuny nového čerstvého sněhu na chodníku. Kupodivu se ale za mnou ozval něčí hlas – on to pán středního věku a jestli prý nechci pomoci. To víte, že jsem chtěl! Ale to ještě ten dobrý muž nevěděl, co ho se mnou čeká. Myslel si asi, že pojedou jen pár metrů do lékárny. Když zjistil, že to bude až o sto metrů výše, přestal za mnou mluvit a statečně tlačil. Já také makal, nemyslete si, že jsem to nechal jenom na něm.

Museli jsme si třikrát odpočinout, abychom se trochu vyfuněli z té nečekané a vlastně i zbytečné námahy, když si někdo nesplnil svou povinnost. No a pak jsem zjistil, že nejezdí, zatím vždy spolehlivý, výtah od pošty nahoru k počítačům a do OVUSU. Měl chudák zamrzlé dveře. Jedna našťvaná maminka, která chtěla stejný výtah také použít, mi řekla, že se zasekl i výtah v zadní části OVUSU, ať tam tedy zbytečně nejezdím! Pak se odhodlaně vydala na cestu s kočárkem, stejně jako my dva s vozičkou. Bojovali jsme statečně! U Alberta v OVUSU výtah našťstí fungoval. Rozloučil jsem se s ochotným pánem.

Když jsem měl hotový nový klíč, s hrůzou jsem si uvědomil, že mě čeká stejná cesta dolů na tramvaj. Až jsem se orosil. Najde se nějaký pomocník? Při cestě zpět k výtahu se stal zázrak! Nějaký

pán venku zametal chodník a ten chodník neměl chybu. Byl čistý, tedy bez sněhu, širší než můj voziček. Koukám na tu čistou zámkovou dlažbu, která svítila od dveří až do dále, a nevěřím vlastním očím. Ten pracovitý pán je správcem budovy a jmenuje se Michal Zumr. Viděl jsem ten nejlepší a nejčistší chodník snad v celé Praze. Pro mne byl ale nejlepším na celém světě! Když se mě pan Zumr zeptal, kam jedu, a já mu odpověděl, že k tomu domu co vidím, na Makovského ulici, jen řekl:

„Držte se, já vás tam vytlačím!“

Žádné vytahání ruce jako orangutan a vytlačení bulvy jako Hurvínek, jel jsem s tím mladým, ochotným a silným mužem jako nějaký král. A jelikož už jsem měl pěkně promočené rukavice a zmrzlé ruce, moc jsem se těšil do tepla naší lékárny v Makovského ulici. Hrálo mě v tu chvíli u srdíčka, že v Řepích žije hodně hodných lidí, kteří nám vozičkářům nezištně pomáhají nejen v zimě, ale i po celý rok. Např. když jedu z Alberta do „Vondroušovky“ z nákupu domů.

Moc Vám všem, kteří jste mi kdy pomohli, děkuji. Děkuji i těm, kteří mi pomohou někdy příště. Díky!

Josef Procházka

Zima se zasněženými chodníky – pro vozičkáře nejtěžší období roku

Foto: <http://commons.wikimedia.org>